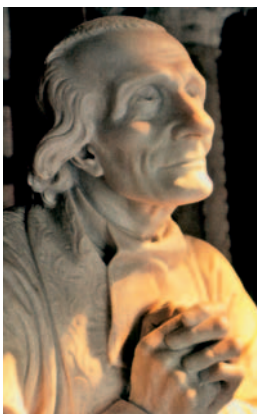

AJUDANT A VIURE

Llavors d'esperança

Continuant les reflexions motivades per l'Any Sacerdotal convocat per Benet XVI en memòria del Sant Rector d'Ars i, pensant en tants joves —o menys joves— que podrien plantejar-se en consciència què vol Déu que facin de la seva vida, recordo allò que contaven d'un tal Dr. Livingstone. Quan va anar a treballar a l'Àfrica, uns amics li van escriure: «Volem enviar-li gent que l'ajudi. ¿Existeix ja una bona carretera fins a aquest lloc?». El doctor envià com a resposta aquest missatge: «Si tenen vostès gent que només vindria si hi hagués una bona carretera, no els vull per a res. ¡Només vull gent disposada a venir encara que no hi hagi carretera!».

El rector d'Ars, Sant Joan Maria Vianney

Doncs bé, amb ocasió d'aquest any especialment dedicat a pregar pels capellans, a pensar-hi i decidir, jo també vull repetir una vegada més la meua crida a tots aquells que vulguin lliurar la seva vida a favor dels altres en el ministeri sacerdotal o en altres vocacions d'especial consagració. Tot i que potser no tenim «una bona carretera»... l'Església de Lleida us necessita i confia en vosaltres.

I faig extensiva la invitació als preveres, als consagrats i consagrades, a les famílies i educadors cristians, animant-los a fer una crida «personalitzada» sense complexes, compartint així l'alegria de creure en Jesús i servir la seva Església.

Sabem que la imatge dels consagrats —i la del capellà més encara— segueix essent «notícia» (tot i que el que es publica és el 0,1% de situacions negatives, «menjant-se» el 99,99% de vida callada, entregada, fent el bé, que és la de la immensa majoria). Jo vull agrair públicament a tots ells, i particularment als nostres preveres, tants fruits de bé, tantes hores d'ajuda silenciosa i amagada, d'acompanyament i suport a les persones i de testimoni de Déu a les terres de Ponent.

recordem també un particular: el nostre Seminari —ho sabeu bé— està integrat en l'Interdiocesa de la Tarraconense a Barcelona. Actualment hi tenim només dos seminaristes i hem de seguir «pregant al Senyor del sembrat» i invitant explícitament a possibles «operaris».

Un seminarista és com una «llavor» d'aquest ministeri presbiteral que tantes de les nostres Comunitats (i d'altres arreu del món) esperen amb ànsia. Diguem per tant que en si mateix, un seminarista és una «llavor d'esperança», i el Seminari és com un planter de vocacions, que, després de l'ordenació, trasplantades a la parròquia i als altres ministeris, produiran els seus fruits.

Pot semblar-vos un miracle però la veritat és que, cada any, n'hi entren entorn a uns 350 nous als Seminaris Diocesans espanyols i en reben el Sagrament de l'Ordre més de 200. A la nostra Catalunya es va remuntant més lentament del que ens agradaria, però seguim lloant Déu amb esperança.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

La religió a l'escola

Maria Cecília Domènech Jornet és natural de la Granja d'Escarp, Baix Segrià, llicenciada en Geografia i Història per la Universitat de Lleida i en Ciències Religioses per l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida). És casada i mare de dues nenes. L'hem entrevistada perquè *exerceix com a professora de religió en el cicle de secundària a Lleida, i ens interessa prendre el pols a aquesta matèria escolar.*

ressat allò que han vist en el primer curs.

Hi ha aspectes diferents entre els alumnes immigrants?

He observat que els immigrants procedents de països llatinoamericans són més receptius. No puc pas dir el perquè.

Tens relació amb els pares dels teus alumnes de religió?

No, no hi tinc relació, però crec que és una veritable qüestió a tenir present en un futur. Tanmateix, quan veiem la minsa participació familiar en altres trobades de l'institut... no sé si la classe de religió atrauria més gent. Això no obstant, la qüestió és real i caldria informar més als pares d'allò què fem. De fet, amb altres professors en parlem.

Com us accepten la resta de professors dels centres?

Jo no puc generalitzar. Crec que depèn molt de cadascun de nosaltres i del mateixos centres. Com sovint en la vida social, cada persona s'ha de fer el seu lloc. Personalment i en el meu centre, no tinc cap mena de problema. Val a dir que el compromís personal, el fer bé la feina, ésser un bon professional, la disponibilitat per a col·laborar en les activitats del centre, són criteris que permeten percebre la qualitat, la coherència i la seriositat de tot professor, els de religió, amb més motiu.

La teva experiència és, doncs, positiva.

Sí. Si tenim clar que els professors de religió ens convertim en una mena de «venedors» de la nostra matèria. Ens veiem obligats a vendre la nostra classe, fent-la atractiva als nostres alumnes. No solament a vendre la nostra classe als alumnes sinó també al claustre de professors cuidant amb detall la relació personal amb els companys de feina, per anar guanyant, poc a poc, el seu respecte. El professor de religió ha de ser un lluitador per la seva causa. No es pot conformar en anar al centre, donar la seva classe i complir amb l'expedient i anar-se'n a casa. Ha de defensar la seva identitat docent i la dignitat de l'assignatura davant el claustre, els alumnes, els pares i la resta d'autoritats educatives.

La nostra relació amb els alumnes també és molt important, hauria de ser un contacte directe i personal, d'un diàleg sincer, d'una capacitat de posar-se a la seva pell per poder-lo orientar correctament.

Maria Cecília, a quins alumnes t'adreces?

Actualment, tinc alumnes de primer i tercer d'ESO. Hi ha dos grups a primer, amb més o menys 30 alumnes un grup i 22 el segon. Ambdós grups tenen dues hores de classe per setmana. A tercer curs, hi ha un sol grup de 24 alumnes amb tres hores per setmana. Cal dir, que en el nostre Institut (IES) les classes de religió estan compactades en el primer i en el tercer curs, i que sumen un total de cinc crèdits.

És així que ho fixa la llei (LOE).

La nova llei, la LOE, fixa, en efecte, les classes de religió en el primer i tercer curs de l'ESO, però els centres d'ensenyament s'organitzen en funció de les seves necessitats o possibilitats.

Quin és el contingut dels cursos de religió?

El primer curs té la història d'Israel, la història bíblica, l'esdeveniment de Jesús i la història de l'Església. El tercer curs té com horitzó el veure la religió en el món, l'impacte d'aquesta en la societat, la funció dels cristians en la societat actual, la religiositat avui i els corrents religiosos.

Hi veig una perspectiva que no té res a veure amb la catequesi.

Naturalment, nosaltres no fem catequesi. No és l'objectiu d'aquests cursos de religió a l'escola.

Hi ha interès per part dels alumnes?

A l'inici del primer curs (els alumnes tenen 12 anys), solc preguntar perquè vénen a classe de religió. La resposta majoritària és: perquè m'han apuntat els pares, perquè han fet ja religió a primària i els ha agradat, i algú respon que perquè creuen en Déu. Els que s'apunten a tercer curs escullen l'opció de religió, en primer lloc perquè és obligatori (encara que tenen la possibilitat de renunciar-hi, si volen), i en segon lloc, i és la majoria, ho fan perquè els hi ha agradat i/o inte-

(Continua a la pàgina 4)

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'empari, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meua roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis / diran a tothom com m'ajudeu. / M'instruïu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclatadura. Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares».

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor: «Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando.

No les tengas miedo, que si no yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

A ti, Señor, me acojo: / no quede yo derrotado para siempre; / tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído, y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú, / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Dios mío, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu auxilio, / y todo el día tu salvación. / Dios mío, me instruiste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,31-13,13)

Hermanos: El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es mal educado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad.

Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca.

¿El don de profecía? Se acabará. ¿El don de lenguas? Enmudecerá. ¿El saber? Se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero, cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño.

Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es éste el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mismo"; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún.»

Y añadió: «Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

Faz de Jesucrist, pintura de l'anomenat Mestre de Robredo (s. xv), Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30 / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18 / SI 23 / Lc 2,22-40) ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 ■ **dijous**: 1Re 2,1-4 / SI 1 / Mc 6,7-13 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1Co 15,1-11 (o bé: 3-8.11) / Lc 5,1-11.

Jeremies i Jesús són els dos protagonistes principals de les lectures litúrgiques d'avui. La vida de Jeremies, marcada pel sofriment, la soledat i el rebuig, és un signe de contradicció enmig del país. La seva experiència sembla anticipar la de Jesús. També Ell va ser signe de contradicció enmig dels seus, mentre pronunciava el seu discurs programàtic a la sinagoga de Natzaret.

L'Evangeli d'avui és continuació del que vàrem llegir diumenge passat. Jesús adreça un llarg discurs als seus ciutadans els quals, passat el primer moment d'eufòria, el rebutgen públicament posant en dubte la seva autoritat:

COMENTARI

No és fill de Josep, aquest?

«No és el fill de Josep, aquest?» I encara més, fins i tot intenten desfer-se'n llançant-lo des de dalt de la muntanya. Malgrat l'hostilitat de la seva gent Jesús no s'atura, segueix el camí que ha iniciat cap a Jerusalem, lloc de la seva mort i resurrecció.

En el seu discurs Jesús es refereix a dues històries dels profetes Elies i Eliseu. Si la primera (el miracle de la farina i l'oli) subratlla el caràcter salvífic de la seva missió, la segona (la curació de Naaman, el sirí) posa en evidència que la salvació no és exclusiva d'Israel sinó que arriba també als pobles pagans. Són dos exemples del passat que il·lu-

minen l'avui de Jesús: Ell ha vingut no tan sols a alliberar els oprimits del seu poble, sinó també els pobres i marginats dels pobles estrangers, com la pobra vídua de Sarepta o el leprós sirí.

L'episodi de Natzaret ens desafia a traspasar el llinar de la pròpia cultura, nacionalitat, tradició... per apropar-nos a l'altre, a aquell que és diferent de nosaltres. L'episodi de Natzaret ens encoratja a superar les nostres limitacions, prejudicis i esquemes prefabricats, les nostres actituds incrèdules i presumptuoses, que ens impedeixen sortir de nosaltres mateixos.

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe es fa visible en unes actituds humanes

La Primera Carta de Sant Joan fa una afirmació que, de moment, és desconcertant: «Coneixem que (Déu) està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat» (1Jn 3,24). Com podem conèixer que Déu està en nosaltres precisament per allò que és més impalpable i intangible com és l'Esperit Sant?

Per una raó molt senzilla: perquè l'Esperit invisible —i no pas sensible— va acompanyat d'una transformació real de la persona que el rep. I aquesta transfiguració real, mitjançant el fruit de l'Esperit, sí que és sensible i perceptible: l'home que té la caritat, l'alegria i la pau (Ga 5,22), com tots els sants amics de Déu, és senyal que està en Déu i Déu en ell.

La llista dels fruits de l'Esperit es perllonga en altres llocs paulins (p.e. Col 3,12), on s'enumeren la compassió, la bondat, la paciència, la humilitat i la tendresa, al voltant de l'amor...

L'arrel de l'amor, d'aquesta manera, apareix irisada en múltiples actituds humanes, com són ara la humilitat, la bondat, la valentia, la superació de les pors —«no tingueu por»—, juntament amb el goig i la pau, com d'un infant que confia en Déu, que, en la seva llibertat i providència, ho disposa tot en bé dels qui l'estimen.

La misteriosa paraula de Romans 8,23, «sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar», s'ha realitzat sovint en forma paradoxal: en la vida de Felip Neri, de Teresa de l'Infant Jesús, de Joan Bosco —la festa del qual celebrem avui—, de Joan XXIII..., d'aquells que han confiat incondicionalment en l'amor que ve de Déu (cf. 1Jn 4,7). En els propers escrits ens acostarem a l'experiència de dues persones *santes* (un sant, Ignasi de Loiola, i un beat, Pere Tarrés).

Josep M. Rovira Beloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No desitgis la dona d'altres

El novè manament considera els dos cònjuges marit i muller sempre conjuntament. Jo respecto l'amor que es tenen i renuncio a qualsevol estratagema possible per tal d'irrompre en aquest amor i guanyar-me per a mi la muller o el marit. Respecto el fet que aquesta dona que tant m'agrada estimi el seu marit i li pertanyi.

El novè manament fa referència a una saludable actitud amb la sexualitat. Aquesta sempre té a veure amb el desig. Però hi ha un desig que honora l'altre i n'hi ha un que se n'aprofita i l'explota, que el fereix i el perjudica. Quan la dona és utilitzada simplement per satisfer el propi instint, jo atropello la seva dignitat. Una relació sexual saludable entre marit i muller suposa sempre respectar l'altre. I aquest respecte té a veure tant amb el seu cos com amb l'ànima. És sempre la persona total aquella que em trobo a la sexualitat.

La sexualitat, però, pot ésser l'àmbit de les ferides més profundes. Quan amb persones molt sinceres parlo de la sexualitat, hom veu fins a quin punt és trencadissa, la sexualitat, i amb quina rapidesa una experiència meravellosa es pot transformar en una experiència dolorosa.

L'expressió positiva del novè manament diu així: el meu amor és pur. Això no significa solament que l'amor que tinc a la meua companya matrimonial és pur i que li resto fidel. Això de l'amor pur més aviat ho estic relacionant amb totes les dones.

A l'evangeli de Lluc, Jesús entona un cant de lloanç a l'ull pur: «El llum del cos és l'ull. Quan el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però, si és dolent, el teu cos quedarà a les fosques. Mira, doncs, que allò que en tu ha de ser llum no sigui fosc. Perquè si tot el teu cos està il·luminat i no hi ha cap racó fosc, serà tot ell tan resplendent com quan una llàntia t'il·lumina amb la seva claror» (Lc 11,34-36). Cal arribar a tenir un cor pur (Mt 5,8).

Els primers monjos veieren en la *puritas cordis* la finalitat de la vida espiritual. Aquesta és la finalitat última del novè manament: mirar amb un cor pur i uns ulls purs tota dona i tot home que em siguin atractius. Aleshores, en la formosor de la dona hi podré veure la bellesa de Déu, i en la força de l'home hi podré veure la força de Déu.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

31. ✚ Diumenge IV de durant l'any. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dilluns. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dimarts. Presentació del Senyor, antígonament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum); Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Dimecres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. iv), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dijous. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. Divendres. Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. Dissabte. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Actitudes negativas de los abuelos

Me quedan por citar las *actitudes negativas* de los abuelos, aunque, habitualmente, incurren en ellas con la mejor buena fe

del mundo. Por ello, se pueden evitar por el bien de la familia.

Quando, por ejemplo, los abuelos ocupan —sin ningún motivo justificado— el lugar de los padres, actuando como guardianes *permanentes* del niño. También cuando critican a los padres, o son muy autoritarios y dan órdenes a los padres delante del niño.

Quando son sobreprotectores, defienden siempre la causa del niño, haga lo que haga, y no quieren que se le riña, dándole excesivos regalos y complaciendo todas sus demandas.

Quando los abuelos practican el *chantaje afectivo*, como, por ejemplo, diciéndole al nieto: «Si te quedas conmigo tendrás un premio, tu madre no te lo dará»; o bien incitan a una *educación opuesta* a la de los padres, diciéndole por ejemplo: «Puedes poner los codos sobre la mesa ahora que tu padre no está», con el fin de atraer egoístamente los favores del nieto. Consiguen, con estas actitudes anómalas, enseñar una mala educación moral al niño, que aprenderá a manejarse por interés o desarrollará en él sentimientos de culpabilidad.

Para acabar la lista de estas actitudes negativas, me quedan las disputas conflictivas entre padres y abuelos, que crean un clima de tensión y nerviosismo familiar que no ayuda a la maduración emocional de los nietos. También los celos de competencia entre padre y abuelo, o entre madre y abuela, o entre suegro y yerno o entre suegra y nuera..., que provocan en el niño un conflicto de lealtades para con sus mayores y le hacen concebir una visión muy poco placentera de la vida familiar.

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

JOSEP GILI DIEGO

Una casa i una llar per a tothom

El Centre Moral i Cultural del Poblenou de Barcelona fa 100 anys. Constituït l'any 1910 amb el nom de Centre Social del Poblenou, avui diumenge, festa de la Sagrada Família —la seva patronímic—, se celebra a les 11.30, a l'església de Santa Maria del Taulat, una Eucaristia commemorativa presidida per Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i soci d'honor de l'entitat. Per al secretari de la Comissió Diocesana de Centres Culturals Catòlics de l'Arquebisbat de Barcelona, Josep Gili, el Centre —del qual ha estat vicepresident durant 18 anys— «és la continuació de la meua família».

Com definiria els centres culturals catòlics?

Els centres culturals catòlics són una casa comuna i una llar per a tothom, un lloc de trobada de la família, d'amics i coneguts, on es difonen uns valors molt importants per a la vida i la societat. Són un lloc de formació integral, d'intercanvi de béns culturals per a tothom —i per als joves en particular. Són d'inspiració cristiana i, a partir del treball cultural, hi ha el desig d'aprofundir en l'esperit de les persones, a fi d'arribar a fer una síntesi entre fe i cultura. Una tasca no gens fàcil en els temps actuals.

Quina vigència tenen, actualment?

Molt desigual. L'Arquebisbat de Barcelona té dos tipus de centres: 19 centres culturals que tenen personalitat jurídica pròpia —per tant, estan governats pels seus estatuts, la junta directiva i l'assemblea de socis—, i 31 centres parroquials que depenen de la seva parròquia. Molts tenen una gran activitat i d'altres ben poca: tot depèn de les persones que estan al capdavant del centre. La bona relació entre el centre i la parròquia és fonamental.

Quines activitats destaca del centenari?

Les festes del centenari es van iniciar el 17 d'octubre de 2009. Totes les seccions de la casa han preparat el bo i millor de la seva activitat per a tothom, però especialment per als joves. Ja hem gaudit d'un concert de l'Escolania de Montserrat i també tindrem la Coblà Sant Jordi... Per tal de recordar l'efemèride, el Centre va fer donació al Monestir de Montserrat d'un grup escultòric elaborat per l'artista poblenoví Josep Ricart, ubicat a la XII estació del Via Crucis.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

(ve de la pàgina 1)

La classe de religió no és en si mateixa solament el contingut, hi ha també el com em poso a disposició dels altres, com sóc creïble en les meves actituds, recolzant i animant els alumnes, mai exclouent.

Hi ha companys de feina que es mostren contraris a la classe de religió?
Puc imaginar que existeixen. Ara per ara, em sento molt respectada per tots.

Per als alumnes que volen el curs de religió hi ha una preinscripció.

Abans d'iniciar cada cicle escolar, cal que els alumnes manifestin el desig d'assistir a les classes de religió. Això es fa en el moment de la preinscripció, que serà ara al febrer. El nostre missatge és aquest: optar per les classes de religió no és automàtic. Cal inscriure's.

Finalment, una pregunta més general: què aporta la classe de religió en el conjunt de l'escola i, per extensió, en la societat?

Hi ha moltes i molt diverses raons del perquè de l'assignatura de religió a l'escola, entre aquestes podria enumerar les següents:

- Perquè ajuda a la formació integral de la persona. La religió ajuda a tenir un diàleg fluid i coherent entre la fe i la cultura. Ajuda a donar una visió integral de la vida.
- Pel desconeixement de la nostra pròpia realitat, realitat impregnada d'arrels i continguts cristians. La religió ajuda a gaudir de la nostra riquesa cultural en tots els aspectes.
- La religió és necessària per poder tenir un diàleg fluid amb la resta de les cultures.
- També serveix per inculturitzar els alumnes amb la seva fe.
- I per últim, però no per això menys important, la religió és important per a la llibertat d'escollir el corrent de pensament que un comparteix.

Portem el Pessebre de Nadal 2009

El dia 19-12-09 els nenes i nenes de catequesi de l'Arxiprestat Baix Segre compost pels pobles d'Albatàrrec, Alcarràs, Alfés, Alcanó, Aitona, Almacelles, Massalcoreig, Gimènells, La Granja, Montoliu, Raïmat, Seròs, Soses Sucs, Sunyer Sudanell i Torres de Segre vingueren a portar el Pessebre a l'Ermita de Sant Salvador d'Alfés.

Fou un signe de germanor d'Església oberta com demanen els nous temps. Un pare tot veient els nostres fills, pares, catequistes i mossens digué: **«Veig que he de dedicar més temps qualificat als meus fills començant per conèixer i estimar primer jo la persona del Crist.»**

Un nen al pregar davant de tots els que omplien la parròquia de Sant Pere Apòstol digué: **«Els cristians i musulmans volem viure com germans.»**

I una nena molt eixerida, tot contemplant la placa de ferro que un company seu acabava de destapar amb l'inscripció: **«Avui portem el Pessebre infants arxiprestat. Alfés. 19-12-2009»**, amb una veu enèrgica digué: **«Veig que seguir Jesús és una cosa molt important»**. Dues noies reporteress Fadoua i Sara, varen gravar un film que amb l'ajuda del Pep director de la nostra escola d'Alfés esperem presentar-lo a tots els pares que el vulguin. Moltes gràcies a tots els qui vareu treballar preparant la jornada.

Gràcies de tot cor a l'Ajuntament d'Alfés que va posar la sala d'actes a disposició dels més o menys 150 nens i pares i mossens a l'hora del dinar.

Mn. Víctor Martínez
Arxiprest

Ajuts els caps de setmana

La Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi de Lleida (Càritas, Arrels-Sant Ignasi, Voluntariat Vicencià, Pa de Sant Antoni, Obra Mercedària, Esclat-Santa Tereseta, Comunitat Salesiana i Comunitat Marista) han començat el cap de setmana del 9 i 10 de gener, una iniciativa conjunta. Es tracta del Servei d'atenció a les persones que demanen ajut durant els caps de setmana a les parròquies.

Cada dissabte i cada diumenge, de les 12 a les 13 h, als locals de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida, diferents equips de persones voluntàries, acullen, informen, i donen aliments, si la persona els necessita.

Cal dir però, que l'objectiu principal d'aquest projecte de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social, és la **d'ajudar a la inserció social de les persones que acudeixen a aquest servei**. Per aquesta raó els voluntaris i voluntàries informen a les persones necessitades i les adrecen als diferents serveis d'atenció social de la ciutat, bé sigui, als de l'ajuntament (si són persones empadronades), o bé a Arrels-Sant Ignasi, i Càritas.

Agenda

Dimarts 2 de febrer.—Festa de la Mare de Déu del Blau. Jornada Portes Obertes a la Catedral i al seu arxiu capitular (restaurat darrerament).

Dimarts 2 de febrer.—De les 10.30 a les 17 h, a La Mariana, Vida Creixent, festa dels sants patrons: Eucaristia presidida per bisbe diocesà, Joan Piris, xerrada, dinar de germanor i assemblea.

Dijous 4 de febrer.—A les 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Sta. Maria Magdalena, grup de pregària.

Divendres 5 de febrer.—A les 20 hores, a l'Acadèmia Mariana, III sessió cine-fòrum, per a joves.

Dissabte 6 de febrer.—A l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, a les 17.30 h: Recital poètic a la Mare de Déu. A les 18.30 h Eucaristia presidida per monsenyor Joan Piris. Cantarà la coral «Mater Salvatoris».

Dissabte 6 de febrer.—A les 10 hores, al Sant Crist de Balaguer, sessió de formació per a catequistes i animadors de joves.

Dissabte 6 de febrer.—A les 17 hores, a la parròquia del Carme, aproximació a la lectura de la Bíblia, per a immigrants, amb Mn. Daniel Turmo.

Del 22 al 26 de març.—Exercicis espirituals per a adults. A La Mariana. Dirigits pel P. Jaume Sidera C.M.F. Organització i inscripció: Grups d'oració i d'amistat. Tel. 973 261 090 i 652 180 687.

EL SETRILL

Conviccions

En el precedent Setrill (*Full* del 24 de gener) afirmava la necessitat de la formació cristiana. És una evidència. Als inicis del cristianisme, quan el baptisme se celebrava a l'edat adulta, hi havia un temps que s'anomenava el catecumenat. Podia ésser molt llarg, perquè l'objectiu consistia en assolir la formació adient, a fi que el catecumen o la catecúmena pogués decidir ser cristià amb coneixement de causa. No oblidem mai que el cristià és un deixeble de Jesús. No es pot estimar algú sense conèixer-lo.

Tanmateix, la convicció és més que el saber. Saber coses sobre Jesús no modifica necessàriament la vida, mentre que la convicció, fruit de la llibertat personal, condiona i orienta el comportament de la persona creient, del deixeble. Amb raó s'afirma, que les conviccions s'expressen en les accions i en els comportaments dels humans. Deixant, no obstant, de costat allò que es fa per rutina o costum. «Les conviccions veritables defineixen el marc del comportament futur d'una persona que controlarà, així, la seva vida.»

En aquest sentit, podem comprendre la força de la convicció, i de la fe. Si la relació amb Jesús es redueix a coneixences sobre els evangelis o sobre dogmes de l'Església, això no fa a una persona creient. El criteri determinant del deixeble de Jesús sembla anar més aviat del costat de les conviccions i, conseqüentment, del comportament. Algunes «pràctiques o actes» religiosos poden donar la il·lusió d'una fe.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat del Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida